

дива коза; по равнинитѣ той припка като весела хрътка, по водата той плава като биволъ; всичко това въ него е природно, прието отъ матката. Такъ въ е плевненскійтъ киседжийскій конь. Калугеритѣ отъ Самоводенскійтъ мѣнастирь утвърждаватъ, че тѣзи хунска порода на конѣтъ се е запазила чистокръвна отъ врѣмето на Божий бичъ Атилла.

Врѣмето се изминуваше въ очакваніе.

Една дрезгава сутрина Мария сѣдеше прѣдъ кѣщата на прѣстника, *шездара* испущаше тихи звукове изъ подъ нейнитѣ прѣсти, а тя пѣяше златна пѣсень, отъ начало до край, за царя Лазара, за султанъ Мурада, за 7-тѣхъ братя Юговичи и за сѣрбската дѣвойка; тя пѣяше за биткитѣ, за прѣминаването прѣзъ Лапъ и търсепѣтъ въ Ситница; тя пѣяше, а двамата вѣйводи, Хаджи Димитръ и Хитю-оглу, слушаха и попоглеждаха ту на нея, ту единъ на другий. Мария млъкна.

На Хитю-Оглу му стана мъчно.

— Мила сестрице, Богъ ни зове въ разни страни, меня далѣчъ на сѣрбската Морава, Хаджи Димитра въ нашитѣ Балкани. Всѣкой чловѣкъ служи по-добръ въ своята страна, тамъ той е по-смѣлъ, защото е дома си. Иди съ него, сестро, води го, помагай му, грижи се за него, както се грижаше за мене. Кажи на моята Ирина, че нейний Панайотъ е живъ и напомни на дѣтето за неговий баща хайдутинъ, сега вѣйвода. Научи го, мила сестрице, да обича бѣлгарската свобода и бѣлгарската вѣра, както ти ги сама обичашъ: по-добро наслѣдство азъ не мога да му завѣщая и оставя.

На Мария тоже е мъчно, и ней е жално да се раздѣли съ избраний си братъ, съ когото тя прѣкара толкова врѣме, така за нея незабравимо. Тя легко се прѣвързва, но разбира че тамъ на сѣрбската граница, тя ще бѣде чужда, ще принесе малко полза, може би ще бѣде като товаръ, противъ волята си ще докара съ себе си грижи. А тукъ, въ своята земя, въ свойтѣ гори, въ свойтѣ пжтечки, тя може да служи за водачка; тукъ е старийтъ прадѣдо, старата прабабка; да се види още вед-